

MENORS TUTELATS

Ceneta Pi

ESCRITORA I EXTREBALLADORA DE LA DGAIA

Disfunció “El primer dia de feina vaig sortir a esmorzar i vaig veure un drama familiar a la porta. Vaig pensar: «Aquí no anem bé»” **Protecció** “Quan el sistema veu un petit indicatiu, però si tanques a tothom segur que ningú no prendrà mal”

“La intervenció de la DGAIA no sempre ajuda els nens, a vegades els ajuda a caure”

ALBERT SOLÉ
BARCELONA

Deixa molt clar abans de començar que les seves opinions no són les d'una tècnica de la direcció general d'Atenció a la Infància i l'Adolescència (DGAIA) sinó les d'una administrativa que hi va treballar durant 9 anys. Fa poques setmanes Ceneta Pi (Barcelona, 1965) va publicar el llibre *136 dies al niu del cucut* (Ed. Aci-dalia), en què de manera novel·lada crítica el sistema de protecció de la infància de la Generalitat basant-se en la història del Marcel Nos [llegiu-la a les edicions de l'ARA del 12 i 13 d'octubre], encara que escrita amb noms falsos.

Com vas conèixer el Marcel Nos?

Els vaig conèixer, a ell i al seu pare, en un acte d'Aprodeme (Associació per la Defensa del Menor). El meu fill també hi era i es van fer amics. Jo he conviscut amb aquesta família i em costa de creure que la DGAIA o el jutge, per més sentències que hi hagi, puguin qüestionar el benestar del Marcel. Et podria dir de memòria 8 o 9 casos en què la intervenció de l'administració no ha ajudat aquests nens; al contrari, els ha ajudat a caure. És cert que el fet que el Marcel no vulgui estar amb la seva mare no està dins de la normalitat, però no vull entrar en qui té raó i qui no. L'únic que té raó és el Marcel, i és com ells s'hasentit en cada moment.

Com entres a la DGAIA i com en surts?

Hi entro el 2005. Sóc administrativa amb plaça de funcionària de la Generalitat i entro a la DGAIA fugint del departament de la Presidència, on no m'entenia amb alguns treballadors, i a més el tripartit va ser especialment dur amb els que havíem estat a prop de la gent que manava. Però el primer dia a la DGAIA vaig sortir a esmorzar i vaig veure un drama familiar a la porta. Vaig pensar: “Aquí no anem bé”. Hi vaig estar 9 anys, fins al maig del 2014.

Què va fer malament l'administració en el cas del Marcel?

Intervenir. És un cas judicialitzat. Deixa que la justícia faci el seu camí i que ells es defensin com puguin.

Davant una denúncia de presumptes maltractaments per part de la mare i de desescolarització per part del pare, la DGAIA no té dret a intervenir?

CÈLIA ATSET

La denúncia a la mare es va arxivar, i sobre el fet que el seu pare el desescolaritzés, no anava a l'escola on anava abans però sí a una altra. Només si s'haguessin pres la molèstia de parlar amb el director haurien entès que no era tan greu.

Però hi ha un informe que diu que el Marcel va deixar d'anar a l'escola entre l'octubre del 2012 i el gener del 2013.

No consta que hi anés, cosa que no vol dir que no hi anés. L'absentisme és respecte a l'escola de sempre, on oficialment estava inscrit. Va seguir anant a l'escola, encara que de manera irregular, sí.

I en un altre moment va estar anant a dues escoles alhora. ¿Entens que als ulls de la DGAIA es podia considerar que passava alguna cosa estranya?

Ficció
“No conec la mare del Marcel ni hi he parlat, però en el llibre cap nom és real”

Esclar que ho podia veure així, però repeteixo que es tracta d'un tema judicialitzat, i és obvi que aquest nen no està patint un maltractament evident, val més deixar-ho. A vegades intentar arreglar coses estranyes no beneficia a ningú.

I després de 136 dies dins un CRAE, la seva sortida també estava plena d'irregularitats.

Es van adonar que no ho havien fet bé.

¿Llavors fas una cosa malament per corregir-ne una altra de mal feta?
Això ho hauries de preguntar a qui va signar el paper perquè en sortís.

Què no funciona a la DGAIA?

No és que no funcioni la DGAIA, ni la d'avui, ni la d'ahir, ni la de demà, és el sistema que està muntat al voltant de la protecció del menor. I

no ho dic jo, ho han escrit experts, advocats, algun jutge en les seves sentències, gent molt més experta que jo. El sistema prioritza el risc zero, és a dir, quan veu un petit indicatiu intervén. Esclar, si tanques a tothom segur que ningú no prendrà mal.

Mercè Santmartí em va dir que ells prefereixen equivocar-se per excés que per defecte.

Doncs jo no. Ni jo ni la majoria d'experts. Tothom coincideix a dir que quan perds una peça del puzzle –fent servir les paraules del Marcel– ja no la trobes mai més. Per cobrir-se les espatlles, per evitar el titular de premsa de quina desgràcia ha passat... Doncs potser que ens acostumem que el risc zero no existeix enlloc, en cap àmbit. S'ha d'apostar per una intervenció a casa, amb una supervisió més propera, i en lloc de gastar-se 3.000 euros en un CRAE per a cada nen, fer servir aquests diners d'una altra manera.

¿Dins de la DGAIA hi ha més gent que pensa com tu?

Sí, però no parlen. Hi ha aquella fatalitat de “Bé, és que això funciona així”. Hi ha molta gent dins el sistema que en converses informals m'han explicat queixes, perquè en els anys que vaig estar allà jo era el barrufet rondinari de la DGAIA.

La teva parella és Xavier Soley, director de la DGAIA entre el 2006 i el 2011.

No sé què hi té a veure, això.

Esclar que hi té a veure. Ell forma part del sistema que tu critiques. Què en pensa, ell?

No ho sé, l'hi hauries de preguntar a ell.

Tornem al llibre. Tu vas agafar els relats escrits pel Marcel i els vas novel·lar perquè la mare no li va donar permís per publicar-los amb el seu nom.

M'ho va demanar el Marcel perquè sap que m'agrada escriure, i no vol entrar en una altra guerra judicial amb la seva mare. I a partir d'aquí jo vaig muntar una història mig de ficció i no-ficció.

Has parlat amb la mare?

No, no la conec ni hi he parlat. Vull deixar clar que en el llibre no hi ha cap nom que sigui real. El Marcel es diu Marcel, però té un altre cognom. —